

store Vanskeligheder. Lad os f. Eks. tænke os en Arbejder, der en Sommerdag staar og arbejder under stærk Varme, og som derfor bliver meget tørstig. Arbejdet slutter, og han skal hjem. Han kommer forbi et Værtshus og gaar ind for at faa Tørsten slukket. Lad os tænke os, at han saa kommer til Skade dér. Det er naturligt, at han da vil hævde, at det havde været hans Hensigt at gaa, saa snart han havde faaet sin Tørst slukket, og han vil vel sagtens ogsaa hævde, at det netop er særlige Omstændigheder ved hans Arbejde, der har foraarsaget, at han maatte gaa ind paa Værtshuset, og som saaledes har bevirket, at han kom til Skade. Det bliver sikkert et meget vanskeligt Spørgsmaal at faa afgjort. Jeg tvivler ikke om, at han vil faa Medhold fra visse Sider, medens man fra andre Sider vil være meget betænkelig. Her kommer vi let ind paa Forhold, som kan volde Bryderier ved den endelige Afgørelse, f. Eks. hvis nu Arbejderen ikke kom til Skade paa selve Værtshuset, men senere, naar han gik derfra. Forholdet er jo det, at hvis han under sin Færd fra Arbejdspladsen til sit Hjem af Grunde, som er Arbejdsgiveren aldeles uvedkommende, gaar en anden Vej, end han plejer at gaa, maa man forudsætte, at han er udenfor Forsikringsretten; ligesaa, i Fald han af en eller anden Grund, som er Arbejdsgiveren uvedkommende, gør unødigt Ophold paa den Vej, han plejer at følge. Men der kan være mange tvivlsomme Tilfælde, og jeg er derfor noget betænkelig ved Bestemmelsen. Skal vi opretholde den, maa vi i alt Fald have slaaet fast, at den kun gælder Undtagelsestilfælde. Ellers er jeg bange for, at Grænserne kan blive alt for udflydende. Ganske vist er det rigtigt — og det er ogsaa behageligt for Arbejderforsikrings-Raadet —, at Bestemmelserne ikke skal være saa skarpt formuleret, at der ikke kan tages rimelige Hensyn til særlige Forhold, men paa den anden Side maa vi ogsaa tage Hensyn til, at vor Lovgivning bør være saa klar, at ikke alt for meget er overladt til Tilfældigheder.

Den Ændring, der foreslaas i § 4, gaar i Virkeligheden kun ud paa at gøre klart, hvad der kun er ret og rimeligt, at lige saa lidt som man først kan modtage Erstatning efter denne Lov og senere rejse Retskrav mod Arbejdsgiveren og indkassere hele Fortjenesten, lige saa lidt kan man gaa den anden Vej. I det Tilfælde, at Arbejderforsikrings-Raadet indvilliger i, at der rejses Retskrav, maa det naturlige være, at ved den Erstatning, der saaledes indvindes, skal Forsikringsselskabet eller Arbejds-

giveren først dækkes, saaledes at vedkommende kun har Ret til det, der maatte blive til Rest.

Den Ændring, der foreslaas i § 9, gaar ud paa, at Søfartsafdelingen slaas sammen med Afdelingen for Fiskeri og mindre Skibsfart. Naar man lægger Mærke til, at der i 1922 i Fiskeriafdelingen kun blev afsagt 87 Kendelser og i Søfartsafdelingen 184 Kendelser, medens der i Industrien blev afsagt 1 806 og i Landbrugsafdelingen 1 715, saa vil man forstaa, at de to førstnævnte Afdelinger er saa smaa, at det i Virkeligheden betyder en overordentlig dyr Administration at opretholde dem hver for sig, men dertil kommer ogsaa, at de faa Sager vanskeliggør det for de to Afdelinger at holde Møder saa jævnligt, at Sagerne kan blive ekspederet med nogenlunde kort Frist, og det er i de forsikredes Interesse, at Sagerne ikke kommer til at ligge længere end højst nødvendigt. Jeg tror derfor, denne Ændring er meget vel begrundet. Det er for Resten et Forslag, som hver Gang, der har været Tale om en Revision af Loven, har været fremme til Drøftelse i Arbejderforsikrings-Raadet, og jeg kan udtale min Tilfredshed med, at det nu er blevet fremsat af Ministeren.

Det er sikkert en meget betimelig Bestemmelse, der er kommet ind i § 23, at hvis en tilskadekommet, som ikke har Betingelserne for at kunne være Medlem af en Sygekasse, i Trangstilfælde faar Hjælp af Kommunen, skal Kommunen ikke have Ret til at lægge Belag paa hans Erstatning og fordre sig godtgjort af den.

Der er en Række omtvistede Spørgsmaal med Hensyn til Nedsættelsen af Maksimaltaksterne. I §§ 26 og 41 foreslaas det, at Maksimaltaksterne henholdsvis for Dagpenge og for Aarsløn, hvoraf Erstatningen beregnes, skal nedsættes med 25 pCt., henholdsvis fra 6 Kr. til 4½ Kr. og fra 2 400 Kr. til 1 800 Kr. Der har været forskellige Meninger om dette Spørgsmaal, men jeg tror dette Forslag er forsvarligt og rigtigt. Vi maa huske paa, at vort Erhvervsliv i det hele taget arbejder under saadanne Vilkaar, at Opmærksomheden er henvendt paa at spare. Jeg vil indrømme, at her er et Punkt, hvor man ikke skal spare ud over det rimelige, men naar man sammenligner Prisforholdene i 1916 og 1920 ned Prisforholdene nu, saa tror jeg, man vil finde det rimeligt, at Maksimallønnen, naar den i 1916 blev sat til 1 200 Kr. og i 1920 til 2 400 Kr., nu sættes til 1 800 Kr. Det vil være rimeligt baade under Hensyn til Pristallet og under Hensyn til, at vi i 1920 ikke